

UÈ
SIBLE
PERSONA

PERQUÈ
ÉS POSSIBLE

CAP PERQUÈ
ÉS POSSIBLE

PERQUÈ
ÉS POSSIBLE

CAP PE

SEN

LLA

PERQUÈ
ÉS POSSIBLE

CAP PERSONA

SENSE
LLAR.

XAPSLL

Xarxa d'Atenció
a Persones
Sense Llar
Baixcatalunya

XAPSLL

Xarxa d'Atenció
a Persones
Sense Llar
Baixcatalunya

Dormir al carrer
no és un delict

**“ELS DESCARTATS”,
ELS MÉS ESTIMATS**

**ENTREVISTA AL CARDENAL
I PRESIDENT DE CDB,
LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH**

**LA FEINA, CLAU
PER ALS JOVES**

**UNA VIDA DIGNA
COMENÇA PER TENIR
UNA LLAR ON VIURE**

A Càritas som conscients que totes i tots som retalls del teixit de la humanitat

Per a Càritas, cada persona, sigui quina sigui la seva condició o situació, és important i especial. **Càritas és estimar**, fent-ho des del cor, incondicionalment. Per això, quan acollim i acompanyem, mirem les persones i en cadascuna d'elles hi veiem l'espurna de Déu, un retall de la seva Creació. Cadascun d'aquests retalls conformen un mosaic divers i ric, teixits d'històries de vida, de somnis i desitjos que, malgrat haver pogut quedar esquinçats per les circumstàncies econòmiques o socials, són genuïns, valerosos.

El papa Francesc ha encunyat el concepte “descartats” per visibilitzar les persones que, en patir una pobresa tan extrema, queden totalment al marge de la societat. Aquesta campanya de Nadal, a Càritas hem volgut fer-nos ressò del concepte del Papa perquè, seguint el fil del missatge que difon, cap persona hauria de ser descartada de la nostra societat. No obstant, sembla ser que la cruesa amb la que la crisi ens ha colpejat ha deixat moltes famílies i persones fora de joc, esquinçant-los els projectes de vida i, sobretot, la seva dignitat. Ningú hauria de ser un pedaç; les persones no són pobres, sinó que viuen situacions de pobresa. I no ho oblidem: aquest fet és una circumstància i mai pot esdevenir la seva identitat.

Els pobres són els descartats de la nostra societat és doncs el lema de la campanya de Nadal de Càritas Diocesana de Barcelona. I amb aquest missatge volem transmetre-us la necessitat de seguir sent solidaris amb les persones que més pateixen. Com a germans i germanes ungits amb la fe cristiana som portadors d'esperança i d'amor i, entre tots i totes, som forts per seguir teixint aquest tapís colorit i ple de vida que és la humanitat.

SUMARI

núm. 5 Desembre 2015

3 ACTUEM

4-5 DENUNCIEM

6-7 L'ENTREVISTA

8-9 EL REPORTATGE

10 SENSIBILITZEM

11 COMPTEM AMB TU

Edita

Àrea de Comunicació de Càritas Diocesana de Barcelona

Disseny

eclluch

Fotografia de portada

Sergi Cámara

Impressió

Gràfiquesuscó

Dipòsit legal

DPL-B-18.956-2004

 @caritasbcn

 caritasbarcelona

www.caritasbcn.org

Aquesta foto és de la flashmob que es va celebrar a la plaça de Sant Jaume de Barcelona al novembre per visibilitzar la realitat de les persones que no tenen una llar digna on viure i per instar els governs a que hi posin solució.

FOTO: SERGI CÁMARA.

Grup de gent gran, al teatre Victòria

Nens pintant, a la festa dels 25 anys de la FFHS

Públic assistent al concert solidari per als refugiats

Els infants, un dels col·lectius que més ens preocupen

1. Dagoll Dagom convida la gent gran de Càritas a la reestrena del musical Mar i Cel

La gent gran atesa per Càritas Diocesana de Barcelona, per Avismón Catalunya, Amics de la gent gran i Creu Roja, prop de 1.000 persones, van assistir a la reestrena del musical Mar i Cel, al Teatre Victòria. Ho van fer convidats per Dagoll Dagon que, coincidint amb el Dia internacional de la Gent Gran, van voler retre'ls homenatge apropant la cultura a aquest col·lectiu. A la nostra Càritas atensem 1.100 persones majors de 65 anys, posant l'èmfasi en aquelles i aquells que viuen sols, que necessiten ajuda per les tasques diàries i amb pensions baixes.

2. Un estudi constata que un habitatge poc digne afecta la salut de les persones

Viure en un habitatge en males condicions acaba afectant la salut. Aquesta és la principal conclusió de l'estudi europeu Sophie, liderat per Càritas i per l'Agència de la Salut Pública de Barcelona. L'habitatge és clau perquè les persones tinguin una vida estable i plena. Un dels àmbits en els quals actuem és en el lloguer social, a través de la Fundació Foment de l'Habitatge Social (FFHS), vinculada a nosaltres. La FFHS té prop de 400 pisos per a persones que no poden mantenir o accedir a un habitatge digne. Enguany han celebrat els 25 anys amb una festa amb totes les famílies al Museu d'Història de Catalunya (a la foto, un moment de la commemoració).

3. Prop de 1.200 persones assisteixen a un concert a Santa Maria del Mar a favor als refugiats

Càritas vol estar al costat de les persones que fugen dels conflictes que actualment assolen els seus països. Per això, ens estem organitzant per acollir-los i per poder-los acompanyar en l'arribada i la integració a la nostra societat. Una de les actuacions que vam emprendre en favor d'aquestes persones és el concert solidari celebrat a la basílica de Santa Maria del Mar a càrrec de l'Escolania de Montserrat. Prop de 1.200 persones van assistir-hi i els diners recaptats van destinar-se a aquesta causa.

4. Càritas Catalunya va acompanyar mig milió de persones el 2014

Mig milió de persones que a tot Catalunya viuen situacions de pobresa i d'exclusió van ser ateses el 2014 per les Càritas del país. Càritas Catalunya va explicar-ho en una roda de premsa, en la qual, el cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, també va recordar que una quarta part de la població catalana viu sota el llindar de la pobresa. L'ajuda a les necessitats bàsiques com ara els aliments, els pagaments de les factures de llum, gas i electricitat; la feina i l'acollida i l'acompanyament han estat els àmbits on les Càritas han destinat més diners per ajudar les persones.

Els descartats: Qui són? On estan?

En aquest article s'aborda el concepte d'"els descartats", que el Papa Francesc ha encunyat per donar visibilitat a les persones que, en patir una pobresa tan extrema, han quedat al marge de la societat

JUANA MARTÍN

ADJUNTA A DIRECCIÓ DE CÀRITAS DIOCESANA DE BARCELONA I COORDINADORA DE L'AJUDA AL REFUGIAT DE LA INSTITUCIÓ

He de manifestar que la primera vegada que vaig sentir parlar el Papa Francesc sobre la cultura del descart, em va sorprendre. Em sonava a des-carta, treure les cartes, i ho vaig relacionar amb els jocs d'atzar i, també, amb la campanya de Corpus i el llibre commemoratiu dels 70 anys de Càritas Diocesana de Barcelona. En aquests dos últims casos, s'utilitza la metàfora del joc de l'Oca. Sabem que per a moltes persones no és un joc sinó una realitat, ja que les seves vides van d'oca en oca i tiro perquè em toca. La falta d'oportunitats, la precarietat laboral, la inestabilitat en l'habitatge, la solitud, etc. retorna constantment aquestes persones a la casella de sortida. Els 8 milions de pobres que hi ha actualment a Espanya representen el concepte dels descartats. Aquests van, i mai millor dit, d'oca en oca, perdent i buscant oportunitats.

El Papa Francesc ha manifestat en diferents discursos que la cultura del descart s'ha instal·lat entre nosaltres ja que donem per bons comportaments i actituds que deixen les persones desprotegides, fora del sistema. I ho va dir en la intervenció amb els parlamentaris europeus, a l'ONU, a la trobada de Càritas Internacional, entre d'altres. Quan es refereix a la gent gran, ho fa amb aquests termes: "La cultura del descart considera les persones majors un pes perquè no produeixen, sinó que constitueixen una càrrega. Les rebutja".

Qui són els descartats?

Els descartats són entre nosaltres, són els que viuen al marge, els que no tenen horitzons, els no productius: malalts, aturats, els ancians, els que viuen al carrer, les

mares que no arriben a final de mes, els indocumentats, els refugiats i exiliats, els que fugen de la pobresa, etc. No es tracta de fer llistes sinó de reconèixer rostres i de veure persones, amb nom i cognoms, vinguts d'aquí i d'allà, amb esperances frustrades, i amb ideals renovats. Ells i elles tenen ganes de tenir oportunitats. **Potser mirem i no veiem perquè la nostra sensibilitat ja està encartonada, anestesiada.** Això ens porta a formular-nos aquesta pregunta, sobre la qual hauríem de reflexionar personalment i col·lectiva: qui són per a nosaltres els "descartats"? Els posem nom?

O pel contrari: són persones que veiem, que coneixem, que acompanyem i que, paradoxalment, ens acompanyen? Perquè quan entres en la vida d'una d'aquestes persones, ell, ella, ells, també entra en la nostra. **"El que vas fer a un d'aquests m'ho vas fer a mi"**, resa una de les cites bíbliques.

I reconeixem el rostre dels **descartats** en:

- Les mares que lluiten amb recursos escassos per treure la seva família endavant. Amb llargues hores de treball, amb sous que no els arriben a final de mes.
- Les persones majors que estan soles, abandonades i sense els recursos per afrontar una vellesa amb dignitat.
- Els que han quedat al marge de la vida laboral perquè tenen una edat al límit per ser considerats pel sistema com a productius.
- Els que no van tenir les oportunitats de formar-se, de tenir una bona capacitat que els permetés reconvertir-se i adaptar-se a les noves exigències laborals.

JORDI BARBA

- Els que fugen de les guerres, forçats a emprendre un èxode buscant protecció i recer, i que l'actitud d'indiferència no els dona la resposta que mereixen.
- Els forçats a fugir de la misèria, per la injusta distribució de les riqueses, i com diu Joana Raspall, poeta catalana, "perquè van néixer en un altre lloc".
- Els que estan en mans de màfies i xarxes que consideren la persona com a mercaderia.
- Els que no tenen les oportunitats de trencar la roda de la pobresa.
- I un llarg etcètera.

Estem vivint moments convulsos, i compartim el diagnòstic que fa el director general de Càritas Jordània, Wael Suleiman, en la seva carta enviada al seu homòleg de Càritas Internacionalis. "Us escric des de la terra on va morir l'amor i es va enterrar la pau! Des de Jordània, des del sagnant Orient mitjà", escriu. I continua: **"La humanitat està travessant una era extremadament complicada; un caos desplegat que escombra la moral, l'ètica i els principis del nostre món, un mal funcionament de l'ordre mundial que una vegada va ser creat per l'home per organitzar la seva vida i la dels altres"**. Potser avui més que mai ens hem de preguntar personalment i col·lectivament, qui són per a mi, qui són per a nosaltres els "descartats". Altres preguntes són: Què he de canviar? Què hem de canviar perquè la cultura del descart no s'instal·li en la nostra vida, en les nostres vides?

Impliquem-nos perquè entre nosaltres no hagi **descartats**.

Descartar béns i persones

El Papa Francesc ha encunyat el concepte del descart per visibilitzar i denunciar la tendència de governs i les nostres societats en general a prioritzar l'economia i no els éssers. En una audiència davant de 80.000 fidels, el Papa Francesc va dir "no a la cultura del descart, que rebutja persones i béns, i sí a la cultura de la solidaritat, del respecte a la Creació i a cada persona". "Avui en dia —segueix recordant-nos—, per la supèrbia d'explotar els recursos, no cuidem la Terra com a do gratuït. No veiem l'amor de Déu per a tots els éssers perquè vivim de forma horitzontal i ens allunyem del Creador". A més, per al Papa Francesc "dominen una economia i unes finances sense ètica. El que mana avui no són les persones sinó els diners. Déu, el nostre Pare, ens ha donat la responsabilitat de custodiar la Terra, no els diners. Fem un drama quan se'ns trenca un ordinador però la pobresa, les necessitats i el sofriment de tantes persones acaben entrant en la normalitat".

Així, el Papa Francesc advoca perquè els mitjans de comunicació i l'opinió pública deixin de normalitzar les precarietats socials i econòmiques que actualment travessen moltes famílies a conseqüència de la crisi mundial: "Si una nit d'hivern mor una persona, aquest fet no és una notícia. I el mateix passa amb els nens i nenes que arreu del món no tenen per menjar. En canvi, sí que és notícia quan les borses baixen 10 punts. Les persones són descartades com si fossin deixalla. En la cultura del descart, la persona ja no és considerada com a valor humà, que s'ha de respectar i tutelar, especialment si són persones pobres o discapacitades".

I conclou: "Aquesta cultura del descart ens ha fet insensibles inclús al desaprofitament d'aliments, que són encara més despreciables quan en tot el món moltes persones pateixen la fam i la desnutrició. Quan l'aliment es comparteix de forma justa i solidària ja a ningú li manca el que és necessari i totes les comunitats poden satisfer les necessitats de les persones més pobres".

“Cal una economia que col·loqui la persona al centre”

El cardenal Lluís Martínez Sistach conclou la seva etapa com a arquebisbe i president de Càritas Diocesana de Barcelona. En aquesta entrevista hem volgut fer un repàs a aquests 11 anys al capdavant de la nostra entitat, posant l'èmfasi en els aprenentatges i reflexions que aquesta experiència li ha plantejat. Han estat anys marcats per la crisi econòmica i per les demolidores conseqüències que ha tingut per a les famílies i, especialment, per als infants.

TEXT: CRISTINA ALUJA

FOTOS: ARQUEBISBAT DE BARCELONA

“Si vénen moltes persones de lluny és per necessitat”

Part d'aquests anys com a president de Càritas Diocesana de Barcelona han coincidit amb la crisi. Com ha viscut vostè el repte de veure que la pobresa cada vegada capgirava l'economia de més famílies i avançava amb més cruïda, estenent-se a persones de l'anomenada classe mitjana, fent més pobres els que ja ho eren, perjudicant els infants...?

Ho he viscut amb molt sofriment, perquè han sofert i estan sofrint moltes persones i famílies, arribant també als infants. Es tracta d'una crisi llarga que provoca una pobresa encara més intensiva, extensiva, profunda i crònica. Em preocupa molt l'elevat nombre de persones sense treball; l'atur va en contra d'un dret fonamental de la persona. Les persones venien a Càritas a l'inici de la crisi demanant feina i encara ho fan. D'entrada, les persones no volen caritat, sinó justícia.

Creu que, com a societat, podem arribar al punt d'eradicar la pobresa?

Ho desitjaria, però dissortadament sempre hi haurà necessitat de Càritas i d'altres institucions per ajudar les persones necessitades i marginades. Però

s'ha de lluitar ajudant i denunciant perquè no sigui tan necessari com ara. No podem oblidar el que ens ha dit el papa Francesc: “la desigualtat és la causa dels mals socials”. Cal una economia que col·loqui la persona en el centre.

La figura del bon samarità ens interpel·la a ajudar totes les persones que ho necessitin, sigui quina sigui la seva condició i situació. Com traslladaria els seus valors evangèlics a la ciutadania que, en moments tan convulsos com els actuals, necessita, més que mai, alimentar-se de coratge i de fe per seguir sent solidària i generosa?

El bon samarità s'acostà i ajudà aquell malferit sense preguntar abans per la seva ètnia ni nacionalitat. Era una persona. Penso que el cor humà és bo i s'està ajudant les persones necessitades de pa i de casa sense distinció perquè totes elles són persones. Tots tenim la mateixa naturalesa humana i la mateixa dignitat. Si vénen moltes persones de lluny és per necessitat, ja sigui perquè no tenen possibilitat de treballar allà, perquè els necessitem per la nostra natalitat molt baixa o per les guerres i persecucions, com és el cas dels refugiats. Jesús ens ha dit que tot el que els fem ho fem a ell mateix.

L'any que el cardenal va encetar la seva presidència a Càritas, el 2004, encara era de bonança econòmica; la crisi no era a l'horitzó, per bé que alguns experts i Càritas ja alertàvem de les desigualtats socials.

Com a president de Càritas Barcelona i amb molts anys d'experiència al costat de persones que pateixen, quins creu que són els reptes de l'acció social de l'Església per als pròxims temps?

Treballar per intensificar la consciència de solidaritat entre els cristians i els ciutadans. Ajudar amb una formació adequada que els laics cristians entenguin que la seva responsabilitat específica com a cristians és ser presents amb un compromís actiu en la societat, en el camp de la cultura, de la política, de l'economia, de la família, de la vida i de la pau internacional. Difondre, també, els continguts dels seus ensenyaments sobre la realitat social. Es tracta, també, com ja he dit abans, de denunciar situacions d'injustícia i treballar per una societat més justa.

El papa Francesc ens parla dels descartats, el concepte amb el qual ell vol donar veu i visibilitat al patiment de persones que no només han caigut en la pobresa sinó que en viure-la de forma tan extrema, han quedat fora de joc, fora del sistema. Com creu que podem ajudar a aquestes persones des de Càritas?

Penso que ho estem fent. A Càritas no ajudem només donant un “peix” per menjar, sinó que mitjançant diversos programes ajudem aquestes persones a disposar d'una “canya” perquè puguin pescar, i no hagin de dependre de l'ajut constantment. És un treball que

“L'amor ens ajuda a ser persones perquè hem estat creats per estimar i ser estimats”

demana més esforç, més mitjans econòmics, però veiem que és el que cal per ajudar adequadament perquè aquests germans nostres surtin d'una situació de descartats com diu el papa Francesc.

Càritas és amor; què significa per a vostè aquesta paraula, sentida des dels anys de l'experiència i, ara, des del tancament d'una etapa intensa i compromesa amb les comunitats de la seva diòcesi?

L'amor ens ajuda a ser persones perquè hem estat creats per estimar i ser estimats. Càritas és Església i aquesta ha de manifestar sempre l'amor i la misericòrdia de Déu. Estiguem on estiguem i fem el que fem, sempre hem d'estimar. L'amor és més fort que la mort. L'amor autèntic engendra sempre vida i transforma les nostres vides i la societat. Amb l'amor exigent i radical podem acabar amb la crisi econòmica i evitar que caiguem més endavant en una altra.

Els últims temps, la paraula “crisi” sembla haver-se normalitzat: crisi econòmica, de refugiats, etc. Quin creu que és el vertader germen de tota crisi?

La crisi econòmica ha estat abans una crisi de valors. Si no hi ha una conversió, un canvi, no la superarem definitivament. Valors humans i valors cristians en el nostre occident europeu que té arrels cristianes. És un treball de tots.

“Érem autònoms i ens vam quedar al carrer fins que algú ens va parlar de Càritas”

Persones que viuen en situacions de sense llar expliquen les conseqüències que té per a elles el fet de no poder viure en un lloc digne, adequat i estable

TEXT: CRISTINA ALUJA | FOTO: SERGI CÁMARA

«**Habitatge és igual a salut**». Amb aquesta contundència, la **Ghislaine** expressa la seva indignació amb relació a les conseqüències que té per al benestar d'una persona el fet de poder comptar o no amb un lloc digne on viure. Ella i el seu marit regentaven un restaurant al Raval de Barcelona i la crisi va ser com un vendaval que se'ls va emportar el negoci, l'estabilitat en la parella i, el més important, la pau: **«Érem autònoms i, gairebé d'un dia per l'altre, ens vam quedar al carrer, sense res, fins que algú ens va parlar de Càritas**. Allí, ràpidament, vam trobar-hi una veu amiga, assessorament i tota l'ajuda necessària per encaminar de nou la nostra vida. L'haver patit tant ens ha deixat seqüeles: el meu marit té càncer. Crec que el cos es queixa per tot el dolor acumulat». La parella viu ara als pisos tutelats de l'Almeda, un recurs de Càritas per a persones en situació de sense llar. Càritas és per a ells una llar on sentir-se protegits i valorats, i on poden assentar els pilars de la nova vida que reprenen. La realitat del sensellarisme s'ha estès fruit de les desigualtats socials i d'una amalgama complexa de factors que fan difícil aturar-la: a l'Estat espanyol, 40.000 persones tenen dificultats per accedir i mantenir un habitatge digne, estable i adequat; i a Barcelona, són prop de 3.000 les que dormen al carrer, en assentaments o en recursos residencials de les organitzacions socials de la ciutat. Aquestes situacions són algunes de les que engloba el concepte de sense llar, que també significa viure en refugis per a dones, sota l'amenaça d'un desnonament, en un habitatge no apropiat segons la legislació, etc. La llista és àmplia i reflecteix les diferents dimensions d'una realitat que pot tocar de ple a qualsevol persona, ja que la crisi ha fet que visquem més exposats a la

fragilitat d'un sistema que, sense compassió, prioritza l'economia abans que les persones.

Aquesta és, precisament, una de les denúncies que Càritas, juntament amb la Xarxa d'atenció a les persones en situació de sense llar (Xapsll), van fer en la jornada celebrada al novembre a la plaça de Sant Jaume de Barcelona perquè es conegui aquesta xacra i per instar els governs a posar-hi solució. Persones que han dormit o dormen al carrer o que viuen altres situacions de sense llar van llegir aquest document, que s'ha erigit com una veu unànime per reivindicar una llar digna per a tothom. Prop de 150 persones van participar en aquesta concentració al cor de la ciutat comtal, i també van organitzar en el que es coneix com una flashmob, una acció conjunta per denunciar la realitat del sensellarisme.

Una llar digna no la té tothom

La persona pot veure's abocada a una situació de sense llar perquè un seguit de situacions es desencadenen, fruit d'un efecte dominó: patir una malaltia, no poder accedir a un habitatge al mercat lliure i les organitzacions públiques tampoc no promouen suficients habitatges públics; no tenir ni amistats ni família; el fet que les administracions no centralitzin l'ajuda a les persones amb necessitats i que sovint aquestes hagin d'adreçar-se a diferents punts per resoldre qüestions com ara la feina, l'habitatge, etc.; tenir poca formació i, per tant, veure reduïdes les oportunitats laborals, etc.

La història de l'**Antoni Curtiñas** il·lustra molt bé com la vida, a vegades, pot deixar-nos fora de joc: «Vaig estar sis mesos dormint al carrer. **Tot va començar quan vaig perdre la feina, no vaig poder pagar**

Prop de 150 persones van participar en la concentració a la plaça de Sant Jaume de Barcelona per visibilitzar el sensellarisme.

les factures i va arribar un punt que ni l'ajuda de familiars, amics o coneguts podia sostenir-me. Vaig haver d'aixoplugar-me en parcs, edificis en obres, caixers automàtics, entrades de gimnasos, etc. Vivia en un estat de por crònica». El mateix sentiment d'indefensió, vulnerabilitat i nuesa té el Yassen, que fa dos anys que és al carrer i que acudeix cada dia al centre Folre per a persones sense llar de Badalona. **«El que vull realment és una feina. Sóc conscient que aconseguir un salari és l'única manera de sortir d'aquesta situació. El meu dia a dia és el sofriment i el fred. A Folre trobo caliu, em sento acompanyat»**, explica. L'Assun Casanova, voluntària des de fa 20 anys d'aquest projecte de Càritas Diocesana de Barcelona, l'acompanya a la plaça de Sant Jaume. Vol estar al seu costat fins i tot el dia de la concentració, perquè sap molt bé que per a ell i els seus companys és molt important que es prengui consciència d'aquesta realitat, que els governs hi actuïn i que, sobretot, les persones que es troben en situacions com aquestes sentin que estan acompanyades. «La meua tasca, amb ell, és escoltar-lo, estar-hi present. Això és essencialment l'acompanyament. **Folre és per a ells la llar que tothom hauria de poder tenir: un lloc segur i protegit.**»

El segon país amb més desigualtats

L'Estat espanyol és el segon país de la Unió Europea amb més desigualtats socials (el primer és Letònia). La crisi ha arrasat la vida de moltes persones que, havent quedat desprotegides per diversos motius, han hagut d'aprendre a conviure amb la pobresa. Algunes d'elles fa anys que no se'n surten i d'altres han vist com tot s'ha capgirat en poc temps i se segueixen repetint amb incredibilitat que mai s'haurien imaginat que la pobresa els hauria tocat de ple. Sigui com sigui, la situació

econòmica i la fragilitat del sistema social han alimentat i alimenten la maquinària de l'exclusió, un fenomen imparable si entre tots i totes no comprenem, finalment, que **«la persona ha de ser al centre»**. Aquest és un dels missatges que **Tere Bermúdez**, responsable del programa de Sense Llar i Habitatge de Càritas Diocesana de Barcelona, va expressar en la concentració a la plaça de Sant Jaume per visibilitzar el sensellarisme. Bermúdez també va recordar, fent referència al lema de Càritas Española **«Perquè és possible. Cap persona sense llar»** (aquesta entitat fa més de 20 anys que organitza una campanya per fer més visible aquesta realitat), que «sí és viable aconseguir que totes les persones tinguin una llar digna on viure, ja que altres ciutats europees han arribat a aquest punt». Per la seva banda, **Jesús Ruiz**, portaveu de la Xarxa d'atenció a persones sense llar, va recordar que «la qüestió rau també en el fet que les polítiques d'habitatge vagin a l'una amb les de la salut, les laborals, etc.». I és que la persona, quan cau en la pobresa, no ho fa només per un únic motiu; són diverses les realitats que convergeixen perquè aquesta situació es produeixi: haver-se trencat el fil que la mantenia lligada al mercat laboral, haver-se esquerdat les relacions amb els amics i la família; una malaltia o dolència sobrevinguda o que s'arrossegava en el temps; falta de protecció i suport per part de les administracions públiques, etc. **L'exclusió és un puzzle de moltes peces i l'habitatge n'és una**. Les històries d'aquest reportatge il·lustren les diferents mirades que podem tenir amb relació a la realitat del sensellarisme. Evitar les conseqüències que aquesta xacra té per a la salut de les persones i, sobretot, per al trencament de la dignitat d'aquestes, és una qüestió de consciència i compromís. Amb la clau d'un habitatge no només obrim la porta al futur d'una família sinó també a la llar dels seus somnis i projectes comuns.

AMB NOSALTRES.

t l l e m e l s c o r s !

El “Cicle de reflexions”, un espai de trobada per al voluntariat de Càritas

A l'octubre va començar el 5è Cicle de Reflexions entorn del voluntariat, que compta amb vuit sessions en les quals els voluntaris i voluntàries de Càritas tenen l'oportunitat de trobar-se i compartir experiències. En aquests espais, les persones voluntàries reben formació que els permet encarar les realitats socials que viuen amb les persones en situació d'exclusió. Professionals de diferents àrees socials s'encarreguen del contingut i l'organització d'aquestes xerrades. Aquestes sessions es realitzen a l'Aula Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona, de les 18.30h a 20h, i cal inscriure's-hi prèviament. Les xerrades previstes a partir de l'any 2016 són: 'De què parlem quan parlem de pobresa infantil?', el dia 20 de gener; 'Un tu que s'acull des del jo i des del nosaltres. Apunts des de la relació d'ajuda', el 17 de febrer; 'Construïm junts. El treball en equip en l'acció voluntària', el 20 d'abril; 'Identitat i diversitat culturals i cohesió social. Una mirada que ens interpel·la i ens enriqueix', el 28 de maig; i per tancar el cicle de reflexions, 'Què hem fet i què hem de fer?', el 15 de juny.

Les persones grans ateses per Càritas celebren la festa de Nadal

Les persones gran ateses per Càritas han homenatjat els voluntaris i voluntàries que a diari les acompanyen compartint amb elles aquesta festa de Nadal. Per tal de mostrar-los el seu agraïment, la gent gran els ha embolcallat amb una cinta de regal, simbolitzant així la importància que el voluntariat té per a elles. La celebració s'ha dut a terme a la parròquia de Sant Joan Bosco i no hi ha faltat la música, a càrrec de la formació musical *Los Ronderos*, de Santa Lluïsa de Marillac, i el ball. Aquest 2015, com cada any, hem celebrat el Nadal amb totes les persones que acompanyem i en els diferents projectes que tenim oberts. Compartir aquesta festa amb elles significa fer-les sentir com a casa perquè Càritas també és la seva llar.

Aquí recollim testimonis que són representatius del nostre dia a dia: persones que necessiten suport, gent disposada a ajudar i moltes històries commovedores. Són uns missatges que ens colpeixen, i per això els volem compartir amb tu. A més, et convidem a seguir-nos a les xarxes socials: un espai per participar i fer que Càritas arribi més lluny!

Un col·laborador conscient

Benvolgut director, volia compartir amb vostè la meva experiència. Fa dos anys em van acomiadar amb dues filles petites i un futur una mica fosc degut a la meva edat, 53 anys. En tots aquests mesos, mai vaig deixar de col·laborar mensualment amb Càritas, ja que la meva dona i jo enteníem que hi hauria gent amb necessitats i nosaltres encara podíem ajudar. De manera miraculosa vaig trobar feina fa tres mesos. Ara me n'alegro d'haver mantingut la relació amb vostès. Es tracta d'una bona feina i, per aquest motiu, amb la meva família ens agradaria fer un donatiu especial per a aquest Nadal. Ho volem fer per agrair tot el que hem rebut. Durant els mesos següents, també ens agradaria augmentar la nostra aportació mensual. Moltes gràcies per la seva excel·lent tasca, de la qual sense dubte s'han beneficiat moltes persones que ho estan passant malament durant aquests anys de crisi. Sovint penso en elles, recordant tot el que he d'agrair a Déu. Una forta abraçada i els desitjo de tot cor un Bon Nadal. Miquel.

Ajudar amb “el que faci falta”

Bona tarda, em dic Cristina. Voldria oferir-me com a voluntària per poder ajudar en algun dels vostres projectes. Sóc una noia de 32 anys i estic treballant a

Barcelona. Podria ajudar donant suport escolar, fent companyia o el que faci falta. He estat col·laborant amb una ONG, i per això m'agradaria dedicar el meu temps lliure a donar un cop de mà. Moltes gràcies i salutacions!

Estudiants amb iniciativa

Bon dia. Em dic Maribel, sóc professora d'universitat i amb alguns dels meus estudiants estem interessats en col·laborar en l'acollida de persones refugiades. Sabem que Càritas està impulsant un projecte d'acollida i hem pensat que nosaltres podríem acompanyar els refugiats en el seu procés d'integració a Barcelona, com a estudiants o professionals. Estaríem encantats de poder ajudar-vos a vosaltres i a les persones que han hagut de deixar el seu país. Gràcies per la seva atenció.

Ajudar els altres donant temps

Hola! Sóc estudiant universitari i m'agradaria poder ajudar-vos en la vostra tasca com a voluntària. Sóc una persona amistosa, generosa i respectuosa, i vull donar el meu temps lliure per ajudar les persones amb dificultats. M'interessa saber si teniu algun projecte en el qual pugui col·laborar. Moltes gràcies, Sílvia.

 caritasbarcelona

@caritasbcn

Segueix-nos
i participa!

Immaculada Joseph Munné Gràcies Eduard Sala (Cap d'Acció Social de Càritas) per les teves paraules; m'encoratgen a seguir caminant al costat de qui pateix amb empena i il·lusió! Bon dijous!

Sílvia Planas Marcé Càritas sempre és on fa falta!!!

Víctor Planas Avui he acabat el curs d'iniciació al voluntariat. Molt enriquidor. Gràcies.

Amara Luna Gràcies per la iniciativa de celebrar un concert benèfic i enhorabona per tota la feina que feu!!!

Maria Paczkowski @art_educ

Felicitar la tasca de @caritasbcn que dona ajuda material, al mateix temps que visibilitat, a les veus vulnerables, no escoltades. Gràcies!

Joan Andreu Parra @Adbonum_cat

#Baobab interessant projecte de @caritasbcn d'acollida al nouvingut amb l'àpat com a eix conductor via @esglesiabcn

Àlex Miró Pujadas @alexmiropujadas

Enhorabona @caritasbcn per la gran tasca que feu, i sovint és una tasca a l'ombra.

"Els pobres són els descartats de la nostra societat"

Papa Francesc

Tots som retalls. Càritas és un gran teixit de persones, vivències i gestos que ofereix noves oportunitats a qui la societat descarta.

Fem que tothom tingui un motiu per celebrar aquest Nadal.

Disseny realitzat pels participants d'un taller sociolaboral de Càritas.

Col·labora

www.caritasbcn.org
Tel. 93 112 70 10

 Càritas
Diocesana de Barcelona

Un NO per a ningú.